

Định kiến

Kể từ lần ấy, nàng không "cắm vận" hấn đến nhà nữa. Nhưng nàng vốn ngây thơ, không hiểu thứ tình cảm chùng chình giữa mình và hấn, đã là yêu, hay mới chỉ là thương.

Sinh nhật bạn, nàng gặp hấn. Khi nhân vật chính của bữa tiệc đang phùng mồm trợn mắt chuẩn bị thổi nến thì hấn mới đến. Nàng nghe loáng thoáng ai đó giới thiệu tên hấn rồi quên luôn. Ai đời đi dự sinh nhật, hấn lại mặc cái quần đùi ngắn cũn, đã vậy còn sọc xanh, sọc vàng. Người đầu mà ăn mặc lố lăng.

Mấy hôm sau, đột nhiên hấn xuất hiện ở nhà nàng cùng với người bạn nọ. Áo sơ mi, quần kaki, trong mắt nàng hấn vẫn thật lồi thối. Thanh niên ai lại ăn mặc như một ông già. Mà gớm chưa, chuyện gì hấn cũng biết. Từ chuyện nhìn người của Gia Cát Lượng đến chuyện người ngoài hành tinh đổ bộ xuống trái đất. Ăn cơm sinh viên mà ngồi lo chuyện vũ trụ. Đúng là ba hoa chích chòe.

Nàng kín đáo liếc kim đồng hồ nhích từng khắc từng khắc, lòng như nở hoa khi tiếng chuông ngân nga điểm mười giờ.

"Xóm tớ sắp đóng cổng rồi. Thôi hai bạn về nhé".

Nàng thăm tin với thái độ lạnh nhạt như thế, hấn sẽ biết ý. Ấy vậy mà mới có mấy hôm lại thấy hấn như hồn ma bóng quế trước cửa phòng. Nàng chỉ đủ kiên nhẫn rót cho hấn cốc nước rồi cáo bạn học, để mặc hấn cho đứa em gái.

Lần tới hấn đến, nàng trốn sang nhà bạn. Hấn vẫn cứ đến, đều như vắt chanh. Đã ăn mặc lố lăng, đã ba hoa chích chòe, lại còn mặt dày, mày dạn.

Đứa bạn nghe nàng hùng hổ "kê tội" hấn thì lập tức ngắt lời: "Mày thật khó tính, lúc thường cởi mở và dễ gần thế cơ mà. Con trai như hấn thời nay hiếm lắm. Này chịu khó nhé, này tâm lý nhé. Giờ hấn chỉ chăm chăm vào học nên không để ý ăn mặc thôi".

"Ừ, cứ cho là hấn tốt tính đi. Mà hấn nói nhiều phát ớn".

Em gái nàng liền gạt phăng: "Đến nhà bạn gái mà ngồi im re sao coi được. Anh ấy nói nhiều để gây ấn tượng với chị thôi. Mà đây, anh ấy đến, hôm thì sửa cho mình bóng điện, hôm thì cài lại win, còn dạy em cách dùng photoshop nữa".

Nàng lặng thinh. Hấn tốt thế mà sao nàng cứ thấy chướng tai gai mắt. Kể cũng tội. Hấn có làm gì quá đáng đâu mà nàng cứ ghét như dịch hạch.

Hôm sau, nàng đồng ý đi chơi cùng hấn trong ánh mắt ngỡ ngàng của hấn và đứa em gái. Hấn đeo nàng trên chiếc xe đạp cà tàng, mỗi lần qua đoạn đường gồ ghề lại rên rỉ lóc xọc, lạch xạch như chỉ chực gãy tung ra từng phần. Nàng nhìn hấn gò lưng ra mà đạp, mặt mũi lại vui vẻ, sáng bừng, sao cứ thấy thương thương.

Hấn dừng xe ở một bãi cỏ xanh mướt trước quảng trường sân vận động Mỹ Đình Nàng ngồi xuống chiếc chiếu hấn thuê, rón rén và cẩn trọng như lần đầu đến một nơi lạ. Người đông như kiến cỏ. Ôi chao, người ta ôm ấp, hôn nhau tự nhiên cứ như ở nhà. Hấn đưa nàng đến đây hấn là có ý đồ. Đây, giờ thì rõ cái bản chất "Đê cụ" rồi nhé. Nước đã được mang tới nhưng nàng kiên quyết đứng dậy đòi về. Thôi từ lần sau không có hẹn hò gì hết.

Năm ấy có mưa lớn kỷ lục, kéo dài nhiều ngày. Cả Hà Nội chìm trong một biển nước khổng lồ. Phố phường thành sông, chợ lớn đóng cửa, giá thực phẩm tăng vọt. Nàng đã ăn đến gói mì tôm cuối cùng mà nước vẫn chưa rút. Nàng xắn quần, bì bõm lội ra đầu ngõ có chợ cóc mới mọc, mua được ít trứng với mấy quả cà chua mà mừng húm. Nhưng hồi ôi, người bán hàng đưa nàng cái túi thùng, cà chua và trứng rũ nhau rơi xuống nước hết cả. Mò mãi chẳng thấy, nàng tủi thân muốn khóc. Đột nhiên, hắn xuất hiện, tay cầm đùm bánh mì, tay xách túi rau.

Kể từ lần ấy, nàng không "cắm vận" hắn đến nhà nữa. Nhưng nàng vốn ngây thơ, không hiểu thứ tình cảm chùng chình giữa mình và hắn, đã là yêu, hay mới chỉ là thương.

Đêm đó nàng đau bụng dữ dội, ăn bao nhiêu nôn ra bấy nhiêu, rồi lại sốt mê man. Em nàng lo cuống lên, gọi điện ngay cho hắn. Hắn học tốc lao đến, bế nàng phăng phăng từ tầng bốn xuống, gọi taxi đưa nàng đi bệnh viện. Bác sĩ kết luận nàng bị viêm dạ dày cấp tính, chậm chút nữa là nguy hiểm đến tính mạng. Nàng nằm viện, ngày nào hắn cũng đèo qua đồi lùn, khi thì mang cho nàng hộp cháo tự nấu, khi thì nắn ná ngồi kể chuyện cho nàng nghe, khi lại lặng lẽ để ở đầu giường của nàng một cuốn sách. Cả đời này, chẳng phải nàng chỉ cần một người đàn ông biết yêu thương, trân trọng và bên cạnh những lúc khó khăn thế thôi sao.

Mấy năm sau, nàng trở thành vợ hắn. Có bận, chỉnh cho hắn cà vạt trước khi đi làm, nàng vui miệng nhắc lại chuyện xưa. Hắn cười tủm tỉm: "Hồi đấy nghèo, anh toàn phải mặc quần áo của bố. Mà cái bữa sinh nhật ấy, anh vội đưa chị ra ga cho kịp giờ, nào có kịp thay quần áo đâu".